

Barbillus nam Christina op en verwijderde zich met haar. (Blz. 44.)

— Voor den drommel, Quintus, sprak de stuurman, ga naar uw hok en slaap uw roes uit. Hoe kunt ge hier toch in dit afschuwelijk weder, in het holste van den nacht, den eersten stuurman in den weg loopen.

— In het binnenruim, antwoordde Quintus met veel misbaar, is het niet uit te houden. Het spookt er.

De stuurman bromde iets tusschen de tanden als wilde hij zeggen: Breek uw nek!..., doch de dikke Quintus lette daar niet op en vroeg na eenige stonden:

— Is Bajea nog niet in het zicht? Ik wilde reeds in veilige haven zijn.

Een nieuwe baar kwam opzetten en spoelde met ruw geweld over Quintus, die al zijn krachten moest inspannen om niet te worden meegesleept.

— Bij de godin Isis! vloekte de stuurman, terwijl hij zich schudde als een waterhond, maak dat ge weg komt, kerel. Denkt ge dat ik een toovenaar ben en dwars door dien zwarten kuil zien kan.

En spottend voegde hij er bij:

— Spoedig genoeg zult gij den steilen rotswand zien, die loodrecht uit het water oprijst, en waar keizerin Messalina, de nuttelooze menschen als gij zijt, door haar slaven in zee liet werpen.

Het gelaat van den dikken Quintus moest ongetwijfeld van gramschap gloeien, want Symphoris, de stuurman, hoorde hem hijgen en blazen en wist hierdoor dat zijn makker het toppunt van woede bereikte.

— Bij alle Goden, hilde Quintus op den brutalen uitval van den stuurman, ik ben wel dwaas dat ik met zulken ongelikten zeeman nog woorden wissel.

Doch hij scheen weldra berouw te hebben over zijne woede, want kalmer voegde hij er bij:

— Symphoris, ge zijt geen kwaadspreker. Ik ken u reeds lange jaren. Gij, zeelieden, zijt ruw in uw uitdrukkingen en het is u maar te doen om mij te plagen. Ik zal de Goden danken als dat verwenschte geschommél en geschok eindelijk eens ophoudt. Sedert vier maanden reizen wij nu onafgebroken op den onmetelijken zeeplas, wij komen van het verre Germanië, uit de koude Noordzee; ik zal blij zijn dat ik weer een mensch onder de menschen zal wezen en we dit onweer weer eens te boven zullen gekomen zijn. Nooit woonde ik iets afschuwelijker bij.

De oude stuurman antwoordde niet, maar dacht dat de dikke Quintus wel een moedig en eigenaardig man was om in dien bangen onweersnacht zoo kalm een praatje te voeren.

— Mijn keel wordt droog, hervatte Quintus, het zeewater is zout, en reeds driemaal was ik gedoemd om het water met groote gulpen in te slikken. Foei! Ik laat dit over aan de haaien en kikvorschen. Ik trek al gauw naar beneden om mij met een slokje te verfrisschen.

En waggelend, terwijl hij de voorzorg nam zich stevig aan den ijzeren leunwand vast te houden, strompelde de dikke Quintus naar beneden.

Toen de dikzak eerst na geruimen tijd weer boven kwam, was het reeds dag geworden. De onweerswolken waren afgedreven, doch

de zee stond nog hol en de wind raasde steeds hevig.

De zon echter steeg op, want achter Campanië's blauwe bergen stond de gansch oostelijke hemel in gloed en spiegelde zich in de talrijke hoog opjagende baren.

Aan den voorsteven spatte het water omhoog als vloeibaar goud.

Plotseling scheen het paleis van keizer Claudius op het hoogste punt der rotsen in lichtelaaïen gloed te staan. Al vuriger en vuriger schitterde de vonkelende lichtstreep, steeds schoten nieuwe vlammen stralend omhoog, totdat eindelijk de zon in volle majesteit, met al den glans en glorie harer zuidelijke schoonheid, achter de hooge bergen te voorschijn kwam.

De jeugdige eigenaar van den *Tiremis*, een slank gebouwd jongeling, trad op dit oogenblik, gevolgd door eenige slaven, op het voordek en werd door de manschappen op luid gejuich begroet.

Het was de zoon van den Hoogepriester Sephonus en moest zich binnen korten tijd, in den tempel te Bajea, aan den godsdienst van Osiris wijden en het priesterkleed aantrekken, om den ouden vader eenmaal op te volgen. Daarom had hij in afzondering een lange reis op zee moeten ondernemen.

Toen Quintus, zijn vrijgelaten slaaf, den gebieder over het voordek zag naderen, scheen hij veel lust te gevoelen om den jeugdigen meester als morgengroet een heelen boel verzen op te dissen. Maar Sephonus gaf door een teeken te kennen dat hij ongestoord wenschte te blijven, en de vrijgelatene trad een paar stappen achteruit, terwijl Sephonus met zijn jeugdigen lievelingsslaaf, den Gal Plinius, tegen de borstwering geleund en in gepeins verzonken, den blik liet weiden over de onstuimige zee en over de rotsachtige bergen, die van het snel voortgaande schip gezien, in telkens afwisselende groepeerings zich vertoonden.

Caprea lag nu reeds in rechte lijn ter linkerzijde. De breede golf, met haar eindeloozen keten van steden en landhuizen, opende zich nu als een reusachtige parelschelp. Fier rees

de blauwzwarte aschkegel van den Vesuvius omhoog, die nog onlangs de bloeiende steden Heraculanum, Pompeji en Stabial van de aarde had verdelgd.

Nu zweefde boven den krater slechts een licht rookwolkje, door de opgaande zon met gulden glans overgoten.

Iets zuiderlijker lagen de prachtige gebouwen van het heerlijke schoone Bajea.

Links opende zich een onmetelijk en onbegrensd vergezicht.

Alexandrijnsche marktschepen, koopvaarders uit Marsilia trokken langzaam als nevelbeelden aan den horizon voorbij; andere stuurden met geroefde zeilen de golf binnen, om hun schatten in de wereldhaven van Pistoli te ontladen en ze dan der allesverzwelgende, onverzadelijke Roma, der wereldheerschessche, als een schatting aan de voeten te leggen.

Intusschen hadden de slaven onder een tent de tafel gedekt tot het ontbijt, eenige rustbanken gereed gezet, bloemen gestrooid en alles in orde gebracht, om op den eersten wenk van hun meester het ontbijt te kunnen opdragen.

De vermoeide nachtroeiers werden door andere matrozen vervangen. Met verdubbelde snelheid kliefde de *Tiromis* door de schuimende baren.

De wind sneed scherp door, Sephonus wikkelde zich dieper in zijn mantel en keek nu onwillekeurig naar Plinius, den Gallenslaaf, die naast hem stond.

Plinius scheen den blik van zijn heer niet te hebben opgemerkt; onbewegelijk en met gefronste wenkbrauwen staarde hij voor zich uit, in de richting van Bajea, en legde daarna de hand boven de oogen, alsof hij zich tegen het licht wilde beschutten.

Sephonus sloeg den slaaf oplettend gade en vroeg hem:

— Wat ziet gij, Plinius?

— *Gasahva leit el skip!* gaf hij tot antwoord, een bootje ginds bij de landtong. Zonderling, zonderling! Als het er in de Zuiderzeeën toegaat als bij ons in het Noorden, dan zouden die lieden wel doen met hun notendop

zoo spoedig mogelijk landwaarts te sturen. Zonderling! Zonderling! herhaalde hij, nauwkeurig toeziende en het blonde hoofd schuddend.

— Gij hebt oogen als een zeearend, zei Sephonus. Ja, het is waarlijk een klein bootje, haast onmerkbaar in het spattend nat. Wie bestuurt het, Plinius?

De slaaf keek oplettend toe, doch kon er niet wijs uit worden, hij vergenoegde zich enkel met het hoofd te schudden en te herhalen: Zonderling! Zonderling!

— Wat denkt ge er van? vroeg zijn meester.

— Wat ik zie schijnt me niet natuurlijk, antwoordde Plinius. Het schuitje wordt door niemand bestuurd en nochtans ben ik er van overtuigd dat er zich menschelijke wezens in bevinden.

Hij keek zijn meester aan als of hij vragen wilde: Zouden wij niet best doen den steven naar ginder te wenden!

Intusschen vloog de *Tiromis* als een pijl over de golven. De wind bedaarde langzamerhand, de baren stegen niet meer zoo hoog, evenwel daalde en rees de koperen voorsteven tot diep boven de glinsterende versierselen in het water.

Sephonus had het gebaar van zijn trouwen slaaf opgemerkt.

— Inderdaad, zei hij, we moeten hulp brengen, indien deze nuttig zijn kan.

Hij keerde zich om en het volgend oogenblik klonk het krachtig over het dek:

— Hallo! Allen duchtig aanpakken. Laat de spanen werken!

En de tweede roep was tot Symphoris gericht:

— Stuurman, van koers veranderen!

Eenige stonden later had het schip een kleine wending gemaakt en stuurde nu de golf binnen.

Onheilspellend dreunden de versnelde hamerslagen van den stuurman door de gierende lucht.

De zee wierp haar schuimende golven omhoog, en de donkerblauwe hemel, waaraan geen enkel wolkje te zien was, straalde in on-

verklaarbare helderheid boven de bruisende wateren.

Men was het kleine schuitje tot op ongeveer honderd meter genaderd.

Plinius hield nog steeds de hand boven de oogen en keek oplettend het hulkje aan.

— Wat ziet gij? vroeg Sefonus.

— Wat ik zie, antwoordde de slaaf, die daar boven op het dek stond als een standbeeld, ongevoelig voor den nijdigen rukwind, moet zeer buitengewoon zijn. Ik bespeur twee wezens in het bootje, twee lijken misschien. Hoe het vaarttuig zich heeft kunnen rechthouden in dezen storm is voor mij een raadsel.

— Aanleggen! dreunde de stem van den meester over het zeevlak.

De roeispanten stonden aan de linkerzijde strak in het water en de boot draaide rechts in een halven kring, zoodat zij eenige stonden later bijna vlak naast het bootje aanlei.

Een matroos stond met het entertouw gereed en, op bevel van Sefonus, wierp hij het met zekere vaardigheid uit, zoodat de krinkelende ringen en de stevige haak in de leuning van het vaartuigje terecht kwamen.

En nu beefden allen van schrik en medelijden.

In het hooge bootje lagen stijf en roerloos de lichamen van een ouderling en een maagd. Het scheen dat de dood ze had geklampt en alle leven uit hen was geweken.

Wie weet was er op zee geen drama gebeurd en had de ouderling zijn handen niet met een wreeden moord bezoedeld.

Want de lange zwarte lokken van het meisje waren met gestolten bloed besmeurd en de toga die haar slanke lichaam bedekte was rood geverfd.

— Ophalen! beval Sefonus.

Een nieuwe haak werd om het andere eind van het bootje geslagen en met vereenigde krachten haalde men den zwaren last naar boven.

— Op de knieën, klonk opnieuw de stem van den jongeling, toen men het brooze vaartuig op het dek had geplaatst.

Allen gehoorzaamden en volgden het voorbeeld van hun gebieder.

Na een stond te hebben neergeknield, richtte Sefonus zich op en gaf bevel de twee wezens op kussens uit te strekken en het bootje opnieuw in zee te laten.

Het mocht een waar mirakel geheeten worden dat onze beide bekenden Christina en Barbillus, niet in zee geworpen of op een klip verbrijzeld werden. Beiden lagen in diepe zwijm en hun lichamen waren van kou zoo stijf als planken.

Men lei ze, onder het nemen van duizend voorzorgen, op de kussens neer.

Sefonus sloeg de handen ineen van medelijden, toen hij de arme Christina beschouwde. De jongeling was begiftigd met een buitengewoon goed hart en, zooals we later zullen zien, een man met de fijnste gevoelens bedeed.

— Breng haar in mijn kamer, gebod hij zijn mannen, en gij, Quintus, span al uw geneeskundige kennissen in om beiden tot het leven terug te roepen..., indien het maar niet te laat is, voegde hij er stil bij.

Het was Sefonus als om zijn eigen leven te doen, zoo angstig volgde hij de bewegingen van Quintus toen deze de maagd onderzocht en door alle middelen haar weer tot het bewustzijn brengen wilde.

Na geruimen tijd stond de dikke arts op, het zweet parelde van zijn voorhoofd, zijn gelaat gloeide van vermoeienis.

Sefonus ondervroeg hem zwijgend met angstige blikken, waarop Quintus antwoordde met zijn korte armen omhoog te steken en ze daarna loom langs zijn lichaam te laten terugvallen.

— Het zou mij verwonderen, sprak hij, als het meisje nog ademt. Alle leven schijnt uit haar geweken, ik voel het harte niet meer kloppen, geen ademtuchtje wazemt nog uit hare borst, en nochtans is er in de maag geen spoor van water te ontdekken dat haar zou hebben versmacht. De afgrijselijke wonde die zij in den rug bekomen heeft schijnt haar levensdraad te hebben afgesneden.

De jongeling zuchtte, terwijl hij met geweld twee groote waterlanders moest onderdrukken.

Hij knielde bij de maagd neer, nam zijn

fijnen dolk en gaf er een prik mee in haar blanken arm.

Hij wachtte een stond in onbeschrijfbaren angst en liet toen een schreeuw van vreugde.

Langzaam vloeide er uit de kleine wonde een zwartachtig bloed dat den albasten arm verfdde en op den fluweelen zetel druppelde.

— Alle hoop is nog niet verloren, zei Sephonus. Quintus, zoo ge me lief hebt, red dan het meisje.

Quintus beproefde alles om de maagd bij kennis te brengen, doch kon aanvankelijk niets anders bekomen dan dat Christina zachtjes met de oogen knipte en er een bijna onmerkbaar rilling door haar lichaam trilde.

— Houd u nu met den grijsaard bezig, sprak Sephonus, ik belast mij met de maagd.

De dikke arts had zooveel tijd en werk niet noodig om Barbillus tot het leven terug te roepen. De warmte, die in het vertrek heerschte, werkte weldadig, zoodat de bedelaar na eenige stonden de oogen opende en verdwaasd rond zich keek.

Het eerste wat hij bemerkte was het blozend, bolvormig gelaat van Quintus, die hem met wijd open mond, dom toelachte.

De oude kneep de oogen dicht, want hij meende te droomen. Doch toen hij die voor de tweede maal opende, kreeg hij het volle besef dat hij in een andere wereld verzeild was.

— Hoe kom ik hier in de smidsē van Vulcanus, prevelde hij in zijn eerste bedwelming, en waarom geschiedt me de groote eer door den God zelve te worden getroeteld.

Dommer nog klonk de lach van Quintus, toen hij die gekke woorden hoorde. Zijn meester verzocht hem ongeduldig te zwijgen, wat Quintus evenwel zijn kalmte niet geheel kon doen herwinnen.

— Ik ben Vulcanus niet, antwoordde hij op zachten toon, maar gij zijt hier op den *Nijlstroom*, die den edelen Sephonus toebehoort.

De oude strekte de gebalde vuisten uit en, het volgend oogenblik lag Quintus met de beenen in de hoogte in een hoek der kajuit te jammeren.

Barbillus richtte zich half op en zijn wilde oogslag bewees ten duidelijkste dat zijn geest

nog zeer verward was en hij zich nog geen reenschap kon geven van den waren toestand.

— Wat voor'n gekkenhuis is dat hier? mompelde hij. Hebt ge ooit zoo een zonderlinge boel gezien!... Ho! Ho! Ho!... Wat is dat?

Hij richtte zich in zijn volle lengte op.

— Bij al de Goden van den heiligen berg, Romeinsche schurken..., galgenaas... He, ellendige schurk, donderde het nu uit zijn mond, terwijl hij Sephonus bij den schouder greep en hem wilde achteruit rukken, ellendige schurk, Barbillus zal uw misdaden in een enkelen slag vergelden.

Hij maakte aanstalten om Sephonus met zijn zware vuist den schedel in te beuken, de jongeling was te onverwachts aangevallen om zich te kunnen verdedigen, de noodlottige slag zou op zijn edel hoofd terecht komen, toen Barbillus eensklaps door een ruwe hand werd aangegrepen en tot machteloosheid gebracht.

— Laat af, man, klonk een stem in de ooren, of bij Osiris, ik slinger u te pletter tegen den wand.

Vóór den bedelaar stond, hoog in al zijn ontzettende kracht, de Gal Plinius. Barbillus blikte in zijn vrijpostige oogen, in den open, droefgeestigen blik van den slaaf en kwam tot bezinning.

Hij streek over zijn voorhoofd als wilde hij de walmen der bedwelming weggagen, en stamelde verlegen:

— Waar ben ik?

De Gal liet hem los en antwoordde:

— Aan boord van den *Nijlstroom*, op vier mijlen van Bajea.

— Hoe ben ik hier gekomen?

En voor Plinius hem antwoorden kon, voegde de grijsaard er snel bij:

— O, ja, nu weet ik het, Christina, waar is Christina?

— Het gewonde meisje dat bij u in het bootje lag is nu ook hier. Zie.

Hij wees den ouderling het meisje aan, over wie Sephonus zich opnieuw gebogen had.

De grijsaard knielde neer.

— Ach, sprak hij tot den jongeling, wat zijn de menschen toch ontzettend wreed. Hier ligt

voor uw voeten het deugdzaamste meisje dat te Rome leefde, het edelste kind dat onder de zon ooit geboren werd... Zie hoe schoon en edel ze is en zeg me of het niet wraakroepend is dat men haar door de handen van wreede beulen heeft doen omkomen.

— Wie is zij, vroeg Sephonus, die evenwel geen blik van het meisje afwendde.

— Wie zij is? Geheel Rome eerde en beminde haar. Zij was eenmaal het pleegkind van keizer Claudius.

Een drievoudige kreet weergalmde door de kajuit:

— Van keizer Claudius?

— Ja, van een vader, die in beul veranderde en bevel gaf haar te vermoorden. Haar!... Pas zeventien jaar oud. Haar, de zuster der reinheid, het evenbeeld der zachtmoedigheid. O, zei hij, terwijl hij de hand omhoog stak, droefheid en smart omwolken het vervloekte Rome, in de lucht drijft een bloedgeur die al wat rein en blank is zal verstikken. Een eerlijk mensch kan niet meer ademen. Op den troon der Cæsars zetelt een vrouw die in haar mantel den vloek der eeuwen omfronselt. Wee, zoo men dien mantel openslaat, want, als een onweerswolk, zullen alle gruwelen over Rome losbarsten... Vergeef het den ouden Barbillus, voegde hij er bij, nooit heb ik in mijn leven geweend, maar thans moet ik tranen storten bij het lijk van dit dierbaar meisje.

Hij bukte voorover om zijn schat een kus op het voorhoofd te drukken, maar sprong eensklaps met uitgestoken handen vooruit.

— Zij leeft, gilte hij, zij leeft. Ik heb ze onder mijn adem voelen bewegen.

Hij legde koortsachtig het oor op haar hart.

— Ja, zij leeft, haar harte klopt, doch zoo flauw, zoo zwak of het gebroken was. Zij leeft... Zie, zij beweegt den mond. Stil, fluisterde hij, toen hij in den hoek gerucht hoorde en den dikken Quintus zijn armen en beenen bijeenrapen zag om op te staan.

Allen hielden den adem in.

Het was een zonderling schouwspel, nu allen met ingehouden adem en vooruitgestoken hoofd de beweging van het meisje nagingen.

Barbillus scharrelde in zijn gordel, ontspan

de zijn buikriem en haalde een klein fleschje voor den dag.

— Geef me een doekje, sprak hij.

De drie mannen bewogen zich terzelfder tijd om het gevraagde te brengen.

— Hier is er een, riep Quintus, die een doek uit een lederen zakje te voorschijn haalde, ziden stof uit Pharaon's land, waarmee een beeld der driemaal heilige Isis werd gewreven.

Barbillus nam geen acht op de vermaning van den dikken vrijgelaten slaaf. Hij frommelde het doekje ineen, goot een paar druppels van het fleschje met veel zorg op hetzelfde, neep den mond van Christina dicht en bracht het vocht onder haar neus

De uitwerking was verrassend, kleine rillingen doorliepen het lichaam der maagd, en toen Barbillus haar met hetzelfde doekje het harte wreef, opende zij langzaam de oogen.

Het eerste woord, dat zij sprak, vervulde den bedelaar met onuitsprekelijke blijdschap, hij sprong op en lachte als een kind.

— Dank, Barbillus, had het meisje gezegd, dank!

Zij bracht de hand vooruit en wilde die van den grijsaard vatten. Maar de oude was opgesprongen en gaf aan zijn blijdschap lucht.

De hand, welke die van Christina aanraakte, was de hand van den jongen Sephonus.

Zij sloeg de donkerzwarte oogen op den jongeling en glimlachte zalig.

Zij wilde spreken, maar kon geen woord over hare lippen brengen.

Sephonus was als betooverd door de overweldigende schoonheid van het jonge meisje; alhoewel het lijden de trekken van Christina getrokken en groote blauwe randen om haar oogen gevormd had, toch kwam haar gelaat omkranst door de zwarte lokken, nog schooner en edeler uit.

De jongeling bracht de hand aan den mond als wilde hij de maagd tot zwijgen vermanen. Christina glimlachte flauwer en sluimerde toen weer in.

Doch ditmaal was het een weldoende slaap.

De oude bedelaar bezag zijn schat en merkte hare toestand met welgevallen op.

— Zij zal weldra herstellen, mompelde hij vroolijk.

Doch op hetzelfde oogenblik overtrok een wolk zijn voorhoofd; de grootste kommer stond op zijn gelaat te lezen.

— Waar moet ik thans met de maagd blijven, mompelde hij. Het hol van Barbilla is te koud, te vochtig, zij zou er ongetwijfeld den dood vinden.

Sephonus had de bemerking van den bedelaar, hoe stil ze ook geuit werd, gehoord. Hij klopte Barbillus op den schouder en sprak:

— Wees niet ongerust, goede grijsaard, het meisje zal goed verzorgd worden.

Barbillus antwoordde niet. Voorloopig scheen hij met de voorwaarde van den jongen patriciër tevreden. Hij stemde toe haar eenigen tijd op het schip te laten en ze daarna te doen vervoeren naar de woning van Sephonus.

Daarop klom hij op het dek en liet de wind door zijn sneeuw witte lokken spelen.

Het onweer was geheel bedaard, de zee lag kalm en effen als een glanzende spiegel. Het strand van Bajea was in 't zicht. Het leverde een veelkleurig en afwisselend gezicht op.

Aanzienlijke vreemdelingen, uit alle deelen van het onmetelijke rijk, reden en wandelden

over de vlakke lavasteenen van dammen en kaden en door de onafzienbare havenstraat.

Kostbaar gekleede vrouwen, op prachtige rustbedden liggend, werden door in rood gedoste Sicambers of door kroesharige Ethiopiërs voorbij gedragen.

Verder woelde en krioelde het visschersvolk dooreen; door de zon gebruinde pakjesdragers, met Phrygische mutsen op, boden met lastig opdingen hun diensten aan; brood- en vruchtverkoopers loofden met krijschende stem hun geurige waren.

Achter dit bont en luidruchtig gewoel rees de prachtige stad als een amphiteater omhoog. Hier stonden paleizen naast paleizen, tempels naast tempels, landhuizen naast landhuizen geschaard.

Uit het dichte, groene gebladerte der prachtige tuinen verhieven zich beeldenzuilen en kolommen, badhuizen en schouwburgen.

Tot heel in de verte, scheen de gansche golf een onmetelijke stad van buitenplaatsen omstraald door den dubbelen glans van rijkdom en natuurschoonheid.

Eensklaps verstomden de hamerslagen van den stuurman. Het schip beschreef een halven cirkel en lag weldra voor anker.

HOOFDSTUK VII

HET HOL VAN MOEDER BARBILLA

— Ouderling, indien gij 't verkiest, kunt ge hier eenige dagen op den *Tiremis* blijven, totdat het meisje hersteld zal wezen.

— Ik dank u, antwoordde Barbillus den edelen jongeling. Ik kan evenwel van uw aanbod geen gebruik maken en zal mij vergeeuen met de maagd intusschen eens te komen bezoeken.

Hij boog naar den jongeling over en fluisterde hem in het oor:

— Verberg haar, zeg niemand dat gij hier een meisje verzorgt want de arm van Agrippina is lang en zij zou ook hier haar prooi vinden.

Sephonus knikte.

— Wees gerust, grijsaard, zei hij, niemand mijner trouwe manschappen zal ooit een enkel woord van het voorval spreken. Wat mij betreft, ik kan zwijgen als een graf.

Barbillus boog en was het volgend oogenblik plotseling verdwenen.

— Zonderling mensch, mompelde Sephonus, terwijl hij den oude uit het oog verloor. Welke geheimzinnige geest bezielt hem?

Barbillus liep een paar uurtjes langs de eenzaamste wegen voort en bevond zich eindelijk voor de rots, waar wij hem de eerste maal hebben zien intreden.

Hij drukte op een veer en de rots werd geopend.

— Ik ben als de arend, mompelde de oude, die nestelt in de rotsen en zich daarna verheugt in het hemelsch zonnelicht. Hoe mag het mijn arme Stephanus stellen? Wat al rampen zijn er sedert eenige dagen over het aardrijk neergestreken.

Hij liet den steen draaien en bevond zich in de diepste duisternis.

— Hola, moeder Barbilla, 't schijnt dat ge lichtschuw zijt geworden of u met heksen bezighoudt. Breng me licht.

De toon van den oude was knorrig en de oude Barbilla, die kwam aangestrompeld met een fakkel in de hand, maakte daarover een opmerking.

— De hemel is ook niet altijd blauw, mompelde de bedelaar in den vorm van antwoord. Geef me de fakkel hier of ik breek in mijn oude dagen nog de beenen.

Barbilla antwoordde niet. Slechts eenmaal in haar leven had zij haar gemaal zoo kwaadgeluimd gezien. Er moesten dus vreeselijke gebeurtenissen hebben plaats gehad.

Barbillus moest door een enge gang stappen en herhaaldelijk het hoofd bukken. Na verscheidene diepe kloven te zijn overgesprongen, bevond hij zich voor een tweede gat, kroop er door en stond nu in een ruim vertrek.

't Was een zonderlinge donkere en vuile plaats, beschenen door licht dat langs een trechtervormig gat van boven viel. Ze werd verwarmd door een houtvuur, dat brandde op een vierkante door de natuur gevormde verhevenheid in den rotswand.

In een anderen hoek stond een ketel waaruit een witte damp opwalmd en een eigenaardigen geur uitwasemde.

Naast het vuur lag, in een door takken gevormden stoel, een menschelijke gestalte.

Bij de nadering van Barbillus bewoog deze en richtte zich half op.

— De Heer zij met u, klonk een stem den bedelaar te gemoet. Welkom.

De ouderling scheen een oogenblik, onder den indruk dezer zachte woorden, kalmer gestemd, want ontroering lag in zijn stem toen hij antwoordde:

— Dank u, brave Stephanus. Hoe gaat het met u?

— Goddank, beter, antwoordde Stephanus. De oude Barbilla is een brave vrouw en hare geneesmiddelen werken krachtig. Binnen enkele dagen zal ik weder te been en genezen zijn.

— Zoo, zoo, hernam Barbillus verheugd. Het is me een genoegen zulks uit uw mond te vernemen. Ge zijt een veel te braaf en te moedig man om door die beulenhonden om het leven te worden gebracht.

— Niet de menschen, maar God beschikt over ons leven, antwoordde de slaaf.

Maar Barbillus luisterde niet naar deze opmerking. Zijn wrevel en menschenhaat kregen weer de bovenhand. De ontroeringen der laatste dagen, de gruwelijke feiten waarvan hij ooggetuige was geweest ontvlamden opnieuw zijn woede.

Hij legde zijn natte kleederen af en wikkelde zich in een warmen mantel, terwijl bij binnensmonds vrije lucht gaf aan zijn zwartgallig gemoed.

Barbilla hoorde het onweder in de borst van haar echtgenoot grollen, zij wist dat de oude vreeselijk wezen kon, vreeselijk in sommige oogenblikken, maar toch ook zacht als een kind, weemoedig als een verlatene, kalm als een goed man.

Zij nam het deksel van den dampenden ketel en de geur van hetgeen er in kookte steeg in grijze walmen omhoog.

— Voor wie zijn deze kruiden bestemd? gromde Barbillus.

— Voor onzen zieke, antwoordde de vrouw. Zijn wonden waren erg en diep. De goede man was uitgeput door het bloedverlies, men had hem tot den laatsten druppel afgetapt. De kruiden, die ik op den top der rotsen zoekt, zullen hem kracht en gezondheid schenken.

Barbillus antwoordde hier niet op. Hij scheen een oogenblik te overleggen en keek toen rond zich.

— Waar is de jonge Paul? vroeg hij.

Barbilla antwoordde niet.

— Waar is de jonge Paul? vroeg de bede-

laar voor de tweede maal, doch hard en streng.

— Ik weet het niet, antwoordde de vrouw. De oude stooft op.

— Wat, gij weet het niet? Is het aldus dat gij de wacht op degenen houdt die ik aan uw zorgen toevertrouwde? Vrouw, vrouw, wat zijt gij toch een zorgeloos schepsel.

— Vader Barbillus, sprak nu Stephanus, wees niet streng, want de goede vrouw vermocht den knaap niet te weerhouden. Paul is een jongeling, die licht en lucht noodig heeft, en hij kon het hier niet volhouden. Hij ontsnapte tegen haar wil.

— Ja, voegde de vrouw er bij, toen ik eens was uitgegaan om kruiden te zoeken, was de knaap mij gevolgd en in de vrije lucht voor ik er mij zelf rekenschap van geven kon.

— En waar is hij nu heen?

— Ik weet het niet. Hij zei me dat hij gisteren avond zou zijn teruggekeerd, en tot heden zag ik hem niet.

— De jongen heeft een vrij en onafhankelijk karakter, sprak Stephanus, veel te onafhankelijk. Hij houdt zich te veel met vrienden op en is er steeds op uit om vermaak te zoeken.

— Als hem zulks maar niet in het ongeluk brengt, merkte Barbillus op. Wat er echter van komen moge, ik zal den jongen hier terugvoeren en hier houden tot het gevaar voor goed geweken is.

Hij ging bij het vuur zitten.

— Het is hier kil en de koude valt als een lijkmantel op het lichaam, mompelde de bedelaar. Het meisje zou het hier niet uithouden.

Hij werd door twee vragen tegelijk bestormd.

— Is het gevaar nog niet geweken? vroeg de vrouw.

En Stephanus van zijn kant, vroeg op hetzelfde oogenblik:

— Is er ook een meisje in nood?

Barbillus antwoordde het eerste oogenblik niet, maar eindelijk brak zijn hart los; hetgeen hem sedert verscheidene dagen had gekropt, borrelde hij uit in een vloed van woor-

den, in dreunende klanken, die op eens kermden van smart en dan weergalmden in niet te temmen toorn.

— Of er gevaar is? sprak hij. Het komt thans eerst opzetten met ruwe kracht. Gansch de wereld zal worden beroerd en de menschen zullen er door ontstellen alsof de ondergang van den aardbodem nabij was. De vreugdeliederen zullen gesmacht worden of veranderen in klaagtonen; de zee, die blauw en wiegend heenstroomt, zal rood zien van het vergoten bloed... Ja, bloed, vrouw, en Stephanus. Bloed. Men zal er tot de enkels toe in waden... De beulen zijn met hun werk begonnen... op den hoogsten berg van Rome steken vijf honderd kruisen hun zwarte armen omhoog, en aan ieder kruis hangt het lijk van een rampzalige, die beter nooit geboren ware geweest... De aartsschelm Pallas heb ik mijn wapen door de borst gedreven, en toen ik kwam om zijn kreng voor de honden te werpen was ze spoorloos verdwenen... Christina, het pleegkind van Claudius den beul, werd op zijn bevel en op dat der moordenaress Agrippina doorstoken, en thans zetelt die ellendige vrouw, naast den keizer, op den troon der Césars... Vervloekt zij het wanschepsel... Vervloekt de keizer!... Vervloekt de geheele menschheid!...

De oude vrouw had het gelaat in de handen verborgen. Stephanus keek met droeven blik voor zich, terwijl Barbillus met reuzenstappen op en neer wandelde.

— Afschuwelijk! afschuwelijk! mompelde Barbilla.

— Ja, vrouw, gij zegt het goed, de misdaden waaraan enkelen zich plichtig maken zijn des te afschuwelijker omdat ze geschieden in naam der orde en der Romeinsche wetten. Enkelen genieten alle genuchten, hun behoort de vreugde, het genot, terwijl gansch de maatschappij gebukt gaat onder het zware juk der machtigen. O, 't is om zinneloos te worden!...

Stephanus was tot bezinning gekomen. Een verheven kalmte straalde op zijn gelaat, hij stak de handen uit naar den ouderling en sprak op zachten toon:

— Barbillus, u hoort het recht tot vervloeken niet toe. Het is zonde de gansche maatschappij te verwenschen om de misdaden van enkelen. Herinner u, dat het juist was om het menschedom van deze misdaden vrij te koopen dat de Goede Jesus op het schandhout stierf. Hij heeft de barmhartigheid Zijns Vaders over het aardrijk geroepen. Hij heeft door Zijn lijden bewerkt dat de toorn die Zijn Hemelsche Vader, sedert duizend jaren op het menschedom liet drukken, is afgeweerd. God is goed en barmhartig en het uur der algemeene vergelding is niet ver meer af.

De oude Barbilla knikte met het hoofd en droogde haar tranen af. Het bleek duidelijk dat Stephanus niet voor de eerste maal tot haar had gesproken van de Hemelsche vertroosting.

Doch de bedelaar onderging denzelfden indruk niet. Dieper dan zijn vrouw haatte hij, er was een korst om zijn hart geweven die niet scheen te kunnen doorweken. Hij beantwoordde de zalvende woorden van den ontsnapten slaaf eenigszins ruw.

— Herhaaldelijk hebt gij mij van uw God gesproken, antwoordde hij. Ik heb het dezer dagen nog kunnen bewonderen hoe verheven de moed is dergenen die in Hem gelooven. Ik zag de opoffering der dierbare Christina, en groot moet haar geloof in uw God geweest zijn. Doch waartoe heeft het geholpen? Heeft Hij het kunnen verhoeden dat meer dan vijf honderd onschuldigen gekruisigd werden? Hij had nochtans de macht om de ellendige beulen in één slag te verpletteren. Neen, neen, geen hemelsche macht heeft vat op de ellende van het menschedom

— Laster niet, smeekte Stephanus. De Goede Jesus schenkt kracht en vertrouwen aan degenen die in Hem gelooven.

— Ik geloof in geen enkelen God meer, rompelde Barbillus met bitterheid. De eenen zijn leemen, koperen of gouden beelden, de anderen onzichtbare wezens wie we niets verschuldigd zijn, niet eerbiedigen moeten.

Vrouw Barbilla sloeg de handen boven haar hoofd te zamen alsof zij een naderend ongeluk wilde afweren. Stephanus bereidde

zich tot een redetwist voor om den verdwaalde op het rechte spoor te brengen.

— Luister, Stephanus, zei Barbillus terwijl hij zijn wandeling over de plaats koortsachtig voortzette. Ik wil u in enkele woorden mijn geschiedenis verhalen, ik wil u uitleggen waarom ik de menschen zoo diep haat. Ik was niet altijd bedelaar zooals nu, maar behoor tot een der voornaamste geslachten van Athene. Ik was krijgsman en stond aan het hoofd van een ontelbaar legioen dappere krijgers. Wij waren met Rome in strijd en, in plaats dat men ons in vollen dag met de wapens in de hand aanviel, gebruikte men den nacht om in mijn woning te sluipen, onze twee lieve kinderkens te rooven en daarna ons huis en goederen in brand te steken. Dat was het werk der Romeinen, gevloekt in al hun hatelijke valsheid. Zij sprongen om het vlammend huis en juichten omdat zij den dapperen krijgsman den afgrijselijksten dood zouden doen sterven. De vlammen lekten reeds onze kamer, ik stikte door den rook, liep naar de deur, doch zij was gesloten. Zonder aarzelen nam ik mijn schreiende vrouw in de armen, opende het venster en sprong toen, met mijn strijdbijl in den mond, te midden der Pretorianen. Het was een ruw gevecht, Stephanus, ik sprong op de schurken toe, en terwijl ik in den eenen arm mijn vrouw hield, diende ik met de andere hand vreese-lijke houwen met mijn bijl toe. Ik kon hun rijen breken en mijn dierbaren schat wegvoo- ren. Toen keerde ik terug om mijn kinderen te halen. Helaas, Stephanus, ik heb ze niet kunnen vinden. Hun bedjes waren leeg; doch men verhaalde mij 's anderendaags dat men ze op de slavenmarkt te koop had aangeboden en als slaven naar Rome meegevoerd.

Ik wendde mij tot mijn soldaten en wilde aan hun hoofd den vijand achterna zetten. Een dekreet had me in denzelfden nacht van mijn ambt ontslagen. Een geheimzinnige beschuldiging bandte ons uit de maatschappij en wij stonden daar alleen, alleen tusschen een menigte die ons gisteren nog aanbad en he- den met steenen opjoeg.

Wij waren arm, doodarm. Mijn dierbare

vrouw werd in de hersens gekrenkt toen zij alles door de vlammen had zien verslinden en hare kinderen wegvoeren. 't Was een schrikkelijke slag voor de arme vrouw. Sindsdien is haar toestand wat gebeterd, doch wanneer zij den klank van goud hoort steekt zij de handen uit en zou het kunnen opeten.

Ik aanriep nu al de Goden, maar niemand kwam mij te hulp. In mijn radeloosheid wierp ik hun beelden tegen den grond en vertrapte ze met de voeten.

We zijn dan op zoek gegaan naar onze kinderen; lang hebben wij gedwaald, hier en daar een aalmoes of een bete broods bedelend. Wij konden echter geen spoor van de kinderkens ontdekken. Niets. Toen besloot ik mij op de Romeinen te wreken en sedert ben ik hier gevestigd, waar ik van aalmoezen leef en zooveel mogelijk den Romein kwaad berokken. Dat is mijn geschiedenis, ze is kort doch vreeselijk. Niet waar, Barbilla, veel hebben wij geleden?

De oude vrouw verborg het gelaat in de handen en weende.

— Dat ik mijn kinderkens toch nog eens zien mocht, snikte zij, eenmaal slechts en dan zou ik gerust willen sterven.

Stephanus was door dit verhaal diep getroffen, hij wilde de arme lieden troost inspreken, maar Barbillus hield hem met een gebaar tegen.

— Ik weet wat ge zeggen wilt, Stephanus, 't is nutteloos, zoolang ik geen bewijzen heb die me door feiten zullen gestaafd worden, zoolang het onmogelijke door een Opperwezen niet mogelijk is gemaakt, zoolang ook wil noch kan ik gelooven.

— Arme man, mompelde Stephanus, ik hoop wel dat voor u eenmaal de dag der genade aanbreken zal.

— Ik ga uit, sprak hierop Barbillus, ik moet zien waar Paul verblijft, hij mag niet in gemeenschap komen met die ellendige Romeinen die zijn vader hebben willen dooden. Ik ga ook naar Christina vernemen.

— Christina! klonk het uit twee monden, maar is zij dan niet dood?

— Neen, zei Barbillus, en hij vertelde hoe

wonderbaar zij aan den dood was ontsnapt en dat ze nu op een triremis in de haven lag.

De oude verdween.

— Wat een ongelukkig man, mompelde Stephanus toen hij den zwaren rotssteen in de verte hoorde toevallen.

— Hij heeft ook zooveel geleden, antwoordde Barbilla, de smart heeft in hem een onbluschbaren haat doen ontstaan, die niets kan temmen of bedwingen. De tijden worden slecht en Barbillus zal menigmaal zich door de Romeinen met het blanke wapen een weg banen. We zullen van ongelukken hooren spreken.

— Helaas, lispelde de slaaf, terwijl hij machteloos achterover viel.

Wij zullen den bedelaar volgen op zoek naar den jongen Paul.

Zonder vrees richtte hij zijn schreden naar het buitenluthof, waar hij Paul voor de eerste maal had ontmoet. Hij wist dat hij daar dikwerf verbleef en met de pages speelde van den eersten konsul.

Hij oordeelde hem roekeloos genoeg om in den muil van den wolf te loopen.

Inderdaad, hij vond Paul op de trappen, die naar het vestibulum leidden van de woning des konsuls. De knaap scheen buitengewoon zenuwachtig en de pages, die hem vergezelden, konden weinig vriendelijke woorden uit zijn mond vernemen.

Met groote stappen was de bedelaar hem genaderd en klopte hem op den schouder.

De knaap legde, als een echte Pretoriaan, de hand aan het gevest van zijn kort zwaard, keerde zich kwaad om en zag Barbillus voor zich staan.

— Wat doet gij hier, jongeling sprak Barbillus, weet ge dan niet dat er een roofvogel boven uw hoofd zweeft, die u met zijn scherp snavel bedreigt en in zijn vleugels den dood met zich voert. Weet ge dan niet meer dat uw vader ginds in het hol zieltoogt en vol angst aan zijn kind denkt. Zoo, gij slaat ook reeds de hand aan het wapen als de bloedgierige Romeinen. Kom mee, knaap, of ik laat u ditmaal over aan de wraaklust van de gieren.

— Barbillus, zei de knaap hoogmoedig, indien gij wist wat ik verricht heb, zoudt gij zoo niet tot mij streken.

— Knaap, het past u niet zulke taal te voeren, doch ik wil u aanhooren, volg mij hier in dat boschje en vertel me waarop gij zoo fier schijnt te zijn.

Paul gehoorzaamde en toen zij in het boschje, buiten de oogen van vreemden gekomen waren, begon de knaap zijn verhaal:

— Nauwelijks had ik uw woning verlaten of ik kwam een mijner makkers tegen, die mij vertelde dat er uit de keizerlijke diergaarde een prachtige leeuw was ontsnapt die zich tusschen het riet schuil hield aan de boorden van den zeearm welke voorbij den trempel loopt.

Hij vroeg mij spottend of ik wilde meegaan om dien leeuw te helpen verslaan, dan wel of ik liever bij dat oude wijf thuis bleef om mijn zijden lokken te laten kammen.

— Dat oude wijf, morde Barbillus, gij hebt uw schuilplaats verraden?

De jongeling sloeg een stond beschaamd de oogen neer, maar Barbillus beval hem met zijn verhaal voort te gaan.

— De bittere taal van mijn vriend maakte mij zoo driftig dat ik hem te lijf wilde. Doch ik kon mij bedwingen en antwoordde dat ik hem helpen wilde om den leeuw te verdelgen.

Hij haalde boog en pijlen te voorschijn en gaf mij een zware werpspies met een schacht van doornachtig hout.

Zonder verder nog een woord te spreken, togen wij te zamen op weg naar de plaats waar de leeuw moest liggen.

De avond viel neer toen wij niet ver van het hol van moeder Barbilla, aan een dicht rietbosch kwamen, waar wij in het slijk van den oever het spoor van den leeuw vonden.

Mijn makker hield mij staan.

— Ik heb u uitgedaagd, zei hij, om met mij den leeuw te helpen verslaan, het is dus mijn plicht eerst vooruit te gaan.

— Zijt gij gek, vroeg ik. Het dier zal op u toespringen en u verscheuren. We zullen het op een andere manier aanleggen. Schiet een

pijl in het riet af en dit zal den leeuw wel wekken.

Hij spande zijn boog en loste een schot.

Op hetzelfde oogenblik deed een geluid den grond dreunen; als een bliksemstraal uit een onweerswolk vloog de leeuw uit het riet en stond voor ons met vlamme manen en gele oogen en met den pijl nog trillend in zijn zijde. Hij brulde van woede en de rotsen weerkaatsten als een donder zijn dreunend geschreeuw.

— Schiet! Schiet dan toch! riep ik mijn makker toe.

Helaas, de moed was hem ontzonken. Hij bleef met open mond staan en liet van schrik zijn boog vallen. Tevens wendde hij zich luïd gillend om, vlood achter mij weg en liet mij met het verschrikkelijke dier alleen.

Mijn laatste uur scheen geslagen, de leeuw dook ineen, schoot de dijen tot een sprong ineen en vloog, zonder mij te raken, met een wilden sprong over mijn hoofd heen.

Met een tweeden sprong vloog hij den vluchtenden schutter in den rug en verbrijzelde met een enkelen slag zijner reuzenklaauwen zijn hoofd als een ei tegen een steen.

De arme jongen viel dood neer, onder de klauwen van den boven hem brullenden leeuw.

Van ontzetting werd ik als zinneloos; nauwelijks meer wetend wat ik deed, greep ik de speer vast en vloog op den leeuw toe.

Hoog richtte deze zich met den aanval op de achterpooten op, zoodat hij met den kop boven mij uitstak, terwijl hij met zijn breeden klauw mij wilde treffen.

Doch uit al mijn macht dreef ik hem het breede staal door den strot.

Hierdoor doodelijk gewond, was zijn slag gebroken, en schramde hij met zijn klauw slechts mijn huid.

Hij viel achterover met de speer in den strot, stond toen weer op, brullend van pijn, deed een sprong tot op manshoogte, steil de lucht in en sloeg met de voorpooten naar de speer.

Tweemaal sprong hij aldus op en telkens tuimelde hij weer achterover. Het bloed

stroomde hem uit de gapende wonde, zijn krachten verlieten hem en huilend gaf hij in een krachtige rilling den laatsten snik.

Ik bleef bevreesd naar dit afschuwelijk schouwspel zien en had de kracht niet om mij nog te bewegen.

Barbillus scheen geroerd door dit verhaal; hij ontblootte zorgvuldig Paul's schouder waar de leeuw de huid geschramd had en sprak bezorgd:

— Een leeuwenklauw is venijnig en gevaarlijk, ja, bijna zoo gevaarlijk als de beet eener slang, wordt zoo een schram niet verbonden, dan begint ze te zweren; dan droomt ge voortdurend van leeuwen, ja, en van slangen. Ook begint ze te etteren. Maar de oude Barbillus weet er een middel tegen... Ja, ja. Sta dus niet te kijken als een kat in een vreemd pak-

huis, maar volg mij naar vrouw Barbilla; zij zal groene kruiden op de wonde leggen, en binnen zes dagen zult ge genezen zijn en weer zoo gaaf van leden als een kind van drie jaar. Bekreun u niet om de pijn, knaap. Volg mij, zoo ge uw leven lief hebt. Een leeuw aanval- len op zulk een manier is gekkenwerk en een gek vindt zijn verdiend loon in den dood. Wie weet of gij later nooit met een leeuw te strij- den zult hebben. Val nimmer weder een ster- kere aan, voordat ge zelf sterk zijt geworden.

Op deze woorden nam hij den knaap bij de hand en leidde hem naar de grot, waar deze door moeder Barbilla werd verzorgd.

Een uur later drongen de keizerlijke solda- ten de woning van den consul binnen om den knaap Paul gevangen te nemen.

Maar zij kwamen te laat.

HOOFDSTUK VIII

DE JONGE PRIESTER

De prachtige Triremis lag nog steeds in de ha- ven en Christina werd hierop met al de tee- derheid verzorgd, die haar toestand vereisch- te.

Barbillus kwam haar elken avond bezoeken en vond haar telkens beter. Weldra zou het meisje gansch hersteld wezen en krachtig ge- noeg zijn om op het eiland te worden verzorgd en des daags in den zonnigen tuin te wandel- en.

Wij moeten haar een oogenblik verlaten om nader kennis te maken met Sephonus en zijn vader en den lezer mee te voeren in het geheimzinnige rijk der schimmen, en hem den draad in handen te geven die hem zal leiden door de talrijke slingerende wegen van ons verhaal.

De Romeinsche adelaar overvleugelde ge- heel Europa, Griekenland, Egypte en Perzië en drong door tot in de wijdsten hoeken van de beschaafde en gekende wereld.

De Romeinsche wapens hadden al de vol- keren door geweld onderworpen en alles

knielde voor den Cesar, die te Rome zijn scep- ter zwaaide.

Overal had hij ellende en wee verspreid, en de weg, dien de legioenen gevolgd hadden, was afgeteekend met een zwarten sluier van jammeren.

Voornamelijk in Egypte was de ontevreden- heid groot, omdat de Romeinen er zich op toe hadden gelegd den Heiligen vader der Egyptenaren, den God Osiris te tergen, en zijn godsdienst uit te roeien.

De kracht van Egypte bestond in het geloof van Osiris, Isis en andere goden. Rome wilde die kracht breken en vervolgde de belijders van het Egyptische geloof.

Sephonus, de Hoogepriester, was moeten vluchten. Hij was van koninklijke afkomst, en zijn zoon was de rechtmatige erfgenaam van den Egyptischen troon.

Om hem aan de wraakzucht der Romeinen te onttrekken, vluchtte hij met hem en dreef de stoutmoedigheid zoover zich te gaan vesti- gen op het keizerlijk grondgebied te Bajea.

En inderdaad daar bleef hij van alle ver-

volgingen vrij. Onbekend oefende hij er den godsdienst van Osiris uit, die in zijn vaderland door de Romeinsche legioenen vervolgd werd, doch in Italië niet was bekend.

Zelf kon de opperpriester niets meer voor zijn volk, maar hij had al zijn hoop gesteld in zijn zoon Sephonus, dien hij in het priesterambt moest inwijden en daarna naar zijn vaderland zenden.

Het was op den avond van den dag, waarop wij het eerst met Sephonus hebben kennis gemaakt, op den tiremis die het bootje van Barbillus en Christina redde.

Naast den trotschen tempel van Osiris te Bajea stond het paleis van den laatsten afstammeling der Egyptische vorsten.

Sephonus ging het voorplein van den grooten tempel over en kwam aan de deur van de ruimte welke de hoogepriester bewoonde.

Dit was een groot vertrek, met de beeltenis der goden in 't rond op de wanden gebeiteld, terwijl het daglicht binnendrong door een opening in de steenen van het massieve gewelf.

Een bronzen hanglamp verlichtte het bij avond.

De deur was niet op slot. Sephonus sloop onhoorbaar naar binnen en baande zich een weg door de zware gordijnen, die er voor hingen, en kwam met kloppend hart in het vertrek zijns vaders.

De lamp brandde, want de avond had zijn valen mantel over het aardrijk geworpen.

Bij het licht zag hij den ouden man, zittende in een zetel van ivoor en ebbenhout voor een steenen tafel, waarop mistieke geschriften met de woorden *Leven en Dood* lagen verspreid.

In deze las hij echter niet, want hij sliep.

De lange witte baard rustte op de tafel.

Het zachte licht der lamp viel op hem, op den papyrus en op den gouden ring aan zijn vinger, met de zinnebeelden van Osiris, den Onzichtbare, er op gegraveerd.

Daarom heen lag alles in de schaduw.

Deze viel op het gladgeschoren hoofd, op den cederhouten staf — het zinnebeeld van

zijn priesterambt — aan zijn zijde, en op het ivoor van den zetel met leeuwenklauwen.

Ze teekende het breede, machtige voorhoofd, de koninklijke frisch besneden gelaatstrekken, de witte wenkbrauwen en de donkere holtten der diepliggende oogen.

Zoo lange jaren had de hoogepriester met zijn goden geleefd, met hen gemeenschap gehad en met hooge gedachten verkeerd; zoo diep was hij doorgedrongen in die geheimenissen, dat hij zelf nu reeds, nog voordat zijn tijd gekomen was, de natuur van den Osiris deelachtig was.

De jeugdige Sephonus bleef staan en staarde hem aan, en terwijl hij dus onbeweeglijk stond, sloeg de priester zijn donkere oogen op.

Hij richtte zich in zijn volle lengte op en strompelde naar zijn zoon.

— Welkom, welkom, mijn kind, riep hij, terwijl hij de armen om zijn lenden sloeg. De tijd is gekomen.

— Lieve vader, antwoordde Sephonus, ik ben bereid.

— Egypte roept luide om zijn vrijheid. Het land is onderdrukt. Onze kinderen worden ter slachtbank geleid, de rechtmatige eigendommen ons ontworpen om den onverzadelijken gouddorst der overheerschers te bevredigen. De tempels worden verlaten, de majesteiten der eeuwige goden gesmacht door de Romeinsche priesters. Gij, mijn zoon, zijt het aangewezen middel ter bevrijding. Aan u draag ik mijn rechten over. Reeds wordt uw naam in menigen tempel gefluisterd. Reeds zweren de priesters en het volk trouw aan hem, die hun zal worden geopenbaard. De vloek treffe degenen die Egypte's goden schonden. Wee het zwaard, dat breekt in het uur van den strijd, want het zal ter zijde worden geworpen om te verroesten, of misschien wel in het vuur worden gesmolten. Vooruit, zonder vaar of vreeze. Maak uw hart ruwer, krachtig en edel. Ontbreekt u de kracht, dan wee, driewerf wee u.

De oude droogde het zweet, dat in groote droppels op zijn gelaat parelde, af en boog het hoofd.

— Kom hier, mijn zoon, vervolgde hij na

een wijl. Kus mij op het voorhoofd, gij zijt mijn hoop en de eenige hoop van Egypte.

Bevende trad Sephonus nader en kuste zijn vader op het klamme voorhoofd.

— Ik ben bereid, vader, antwoordde hij, tot eenig antwoord.

— Voor gij uw taak aanvat, hernam de grijsaard, voor gij den heiligen stroom afvaart om bezit te nemen van uw land en uw kroon, moet gij worden ingewijd in de laatste mysteriën, die aan de uitverkorenen der goden worden onthuld. Binnen zeven dagen zal de plechtigheid geschieden.

En Sephonus moest zich voor de groote plechtigheid voorbereiden. Hij at geen vleesch, vertoefde steeds in de gewijde plaatsen en hield zich bezig met de studie der geheimen van zijn godsdienst.

Hij waakte en bad voor de altaren, zijn hart zweefde als de adelaar in hoogere sferen. Hij verkeerde een gansche week in verrukking.

Den zevenden dag kwam zijn vader hem halen.

— De tijd is daar, zeide hij.

En thans nam voor Sephonus eerst de plechtigheid aanvang.

Den tempel verlatende nam hij een bad, betrad toen in een vlekkeloos wit gekleed opnieuw het heiligdom en legde de gebruikelijke offeranden neder op het altaar.

Vervolgens de handen ten hemel heffende, bleef hij uren achtereen in aanschouwing verdiept, door vrome gedachten en gebeden kracht willende verzamelen tegen het gewichtige oogenblik der beproeving.

In de stilte van den tempel slopen de uren langzaam voort, tot eindelijk de deur werd geopend en zijn vader, de hoogepriester, in 't wit gekleed, binnentrad.

Sephonus stond op.

— Zijt gij gereed, vroeg de priester, tevens de lamp, die hij in de hand droeg, opheffend, zoodat het licht Sephonus op het gelaat viel. O, gij uitverkorene, zijt gij gereed om de glorie der goden van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen?

— Ik ben gereed, antwoordde Sephonus.

— Zijt gij rein en vrij van zondige gedachten? Zijt gij bereid overgevoerd te worden naar den schoot van Isis, die Was, Is en Wezen zal, in alles Haar Heiligen wil te doen, ter wille van Haar, als Zij dit gebiedt iedere gedachte aan de aardse vrouw uit uw gedachte te verbannen en voortdurend te arbeiden aan Haar glorie, tot uw leven ten slotte tot Haar eeuwig zal worden toegewijd?

— Dat ben ik. Voer mij tot Haar, antwoordde Sephonus.

— 't Is wel, zei de priester. Vaarwel, mijn zoon, en zegepraal over de onstoffelijke zaken, zooals gij eenmaal over de stoffelijke zaken zegepralen zult. Maak dat uw hart sterk is. Bedenk, terwijl gij de paden der duisternis bewandelt en de heilige plaatsen betreedt, dat aan Hem wien groote gaven werden geschonken, ook hooge eischen worden gesteld. Vaarwel.

— Ik volg u, ga mij voor, mijn vader! zei Sephonus.

En zij gingen.

Zwijgend traden zij over in het heiligdom van Isis.

Daar was 't duister en ledig.

Maar het flauwe schijnsel der lamp weerkaatste op de gebeeldhouwde wanden, waarop de beeltenis van Isis, de moeder, honderdvoudig voorkwam.

De hoogepriester sloot de deuren en grendelde ze.

Toen richtte hij opnieuw het woord tot zijn kind:

— Ik vraag u nogmaals, Sephonus, zijt gij gereed?

En Sephonus antwoordde:

— Nogmaals zeg ik: Ik ben gereed!

De ouderling vroeg niets meer, doch voerde Sephonus, met de handen biddende omhoog geheven, naar het centrum van het Heiligdom en bluschte door een snelle beweging de lamp uit.

— Zie voor u uit, Sephonus, riep hij.

Zijn stem klonk hol op die heilige plaats. Sephonus keek op, maar bemerkte niets.

Doch uit de nis, hoog in den muur, waarin het gewijde zinnebeeld der godin prijkte, dat

slechts aan enkelen te aanschouwen gegeven werd, drong een geluid tot hem door als van de rinkelende snaren van het *sistrum*, het aan Isis gewijde muziekinstrument.

Terwijl hij door vrees bevangen luisterde, zie! Daar verschenen de omtrekken van het zinnebeeld in vurige lijnen tegen den duisteren achtergrond.

Het hing boven zijn hoofd en de snaren trilden.

Toen het zich omdraaide zag Sephonus duidelijk het gelaat van Isis, de Moeder, dat op de eene zijde was gegraveerd en voor de Egyptenaren de Oneindige Schepping beteekent, en het gelaat van Nephtys, haar zuster, dat op de andere zijde prijkte, en het Einde beteekent van al het geschapene in den Dood.

Langzaam wendde het zinnebeeld zich om en zweefde heen en weder alsof een onzichtbare hand het bewoog in de lucht boven Sephonus.

Ten slotte verdween het licht en zweeg de muziek.

Nu werd het eensklaps licht aan het ander einde van de zaal en bij dat witte licht zag Sephonus het eene tafereel na het andere verschijnen.

Hij zag den eeuwenouden Nijl door de woestijn naar de zee rollen.

Geen mensch, geen spoor van een mensch zelfs, vertoonde zich op zijne oevers, en ook geen enkele tempel aan de goden gewijd.

Alleen wild gevogelte bewoog zich en monsterachtige dieren dompelden en wentelden zich in zijn wateren.

In majesteit zonk de zon weg achter de woestijn en kleurde de golven rood.

De bergen hieven hun reuzenleden op naar den zwijgenden hemel, doch in berg en woestijn en rivier was geen spoor van menschelijk leven.

Toen wist Sephonus dat hij de wereld zag, zooals die was, voor dat de mensch bestond. Een gevoel van afgrijzen bij 't zien van die doodsche plaats bekreep hem.

Het visioen verdween; een ander verving het.

Wederom zag hij de oevers van den Nijl, en op deze verdrongen zich een massa wezens. Die vochten samen en sloegen elkander dood. Het wilde gevogelte schoot weg in snelle vlucht, als het vuur opsteeg uit de rieten hutten, door de hand van den vijand aan de vlammen en de plundering prijs gegeven.

Zij staken en vernielden, die wezens, vermoordden de kleine kinderen en sloegen hun met steenen en bijlen de hersens in

Hoewel geen enkele stem Sephonus dit zegde, wist hij dat hij een beeld voor zich zag van den mensch, zooals hij was eeuwen en eeuwen te voren.

Wederom volgde een ander tooneel.

Wederom aanschouwde hij de oevers van den Nijl, maar thans met prachtige steden er op, bloeiende als bloemen.

In en uit de poorten bewogen zich mannen en vrouwen, gaande naar of komende van een onafzienbare streek goed verzorgd bouwland. Wachten of soldaten of oorlogswapens zag hij echter niet.

Alles ademde wijsheid, voorspoed en vrede.

Toen hij nog met verbazing was vervuld, trad een glorierijke gedaante, dragende een opperkleed, dat schitterde als vuur, te voorschijn uit de poorten eens tempels, en de tonen eener muziek gingen die gedaante vooraf en volgden haar.

Zij besteeg een ivoren troon, die stond op een groot plein tegenover de rivier.

En toen de zon ter kimme zonk, riep zij al het volk op tot het gebed.

Allen bogen tegelijk de knie en baden.

Sephonus begreep dat hem in dit visioen werd geopenbaard de regeering der goden op aarde.

In dit visioen ontstond een wijziging.

Nog was 't wel dezelfde prachtige stad, doch 't waren andere menschen geworden, menschen met hebzucht en boosheid op hun wezenstrekken, die wars waren van de perken hun door de rechtvaardigheid gesteld, en die hun harten hadden gezet op de zonde.

KEIZER NERO

OF DE

eerste martelaren van het Christendom

BEWERKT DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

INHOUDSTAFEL.

Hoofdstuk.	bladz.
I Het plan van Agrippina	1
II De oude bedelaar	14
III Het drama op den berg	27
IV De tijgerin	49
V Het offer	65
VI Op zee	77
VII In het hol van moeder Barbilla	94
VIII De jonge priester	104
IX In doodsgevaar	120
X Aan het Romeinsche hof	133
XI De jonge Imperator	145
XII De ontmoeting	160
XIII De verdwijning van Christina	172
XIV De smart van Nero	183
XV Strijd tusschen liefde en plicht	199
XVI De driekantig geslepen dolk	219
XVII De brandbrief	228
XVIII Nero bij zijne moeder	245
XIX De schaking	256
XX De hartstocht van Pallas	263
XXI De ontvoering	270
XXII Moeder en Zoon	277
XXIII De keerzijde in het gemoed van den Imperator	296